

Lovforslag nr. L 16

Folketinget 2009-10

OMTRYK

Omtrykt pga. manglende bilag

Fremsat den 7. oktober 2009 af skatteministeren (Kristian Jensen)

Forslag

til

Lov om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Israel

§ 1. Overenskomst af 9. september 2009 mellem Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomstskatter kan tiltrædes på Danmarks vegne. Overenskomsten er optaget som bilag 1 til denne lov.

Stk. 2. Overenskomsten træder i kraft og finder anvendelse i Danmark efter bestemmelserne i overenskomstens artikel 29.

Stk. 3. Overenskomsten mellem Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af beskatningsunddragelse for så vidt angår indkomstskat og formueskat, undertegnet den 27. juni 1966, ophæves, og dens bestemmelser ophører med at have virkning efter bestemmelserne i artikel 29, stk. 3, i overenskomsten som nævnt i stk. 1.

§ 2. Personer, som den 9. september 2009 var hjemmehørende i Israel, og som på dette tidspunkt modtog pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger, der kan beskattes i

Danmark i medfør af artikel 17 i den overenskomst, der er nævnt i § 1, stk. 1, fritages for beskatning i Danmark af de pågældende beløb, hvis disse beløb i medfør af artikel 17 eller artikel 21 i den overenskomst, der er nævnt i § 1, stk. 3, kun kunne beskattes i Israel.

Stk. 2. Fritagelse for beskatning efter stk. 1 bortfalder, hvis den pågældende ophører med at være hjemmehørende i Israel, eller hvis de pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger, der er nævnt i stk. 1, ophører. Dette gælder dog ikke, hvis retten til en ydelse ophører og afløses af retten til en anden ydelse i umiddelbar forlængelse heraf.

Stk. 3. Der kan ikke senere gives fritagelse efter stk. 1, hvis fritagelse er bortfaldet efter stk. 2.

§ 3. Loven træder i kraft den 1. december 2009.

§ 4. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

OVERENSKOMST**MELLEM KONGERIGET DANMARKS REGERING OG STATEN ISRAELS REGERING TIL
UNDGÅELSE AF DOBBELTBESKATNING OG FORHINDRING AF SKATTEUNDDRAGELSE
FOR SÅ VIDT ANGÅR INDKOMSTSKATTER**

Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering,
der ønsker at indgå en overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse
for så vidt angår indkomstskatter,
er blevet enige om følgende:

Artikel 1*Personer omfattet af overenskomsten*

Denne overenskomst finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.

Artikel 2*Skatter omfattet af overenskomsten*

1. Denne overenskomst finder anvendelse på skatter på indkomst, der udskrives på vegne af en kontraherende stat eller dens politiske underafdelinger eller lokale myndigheder uden hensyn til, hvordan de opkræves.
2. Som skatter på indkomst anses alle skatter, der pålægges hele indkomsten eller dele af indkomsten, herunder skatter af fortjeneste ved afhændelse af rørlig eller fast ejendom, skatter pålignet den samlede lønsum, der udbetales af foretagender, såvel som skatter på formueforøgelse.
3. De gældende skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, er:
 - a) I Danmark:
 - i) indkomstskatten til staten,
 - ii) den kommunale indkomstskat,
(herefter omtalt som »dansk skat«).
 - b) I Israel:
 - i) indkomstskatten og selskabsskatten (herunder skat på kapitalgevinster), og
 - ii) skat på gevinster ved afhændelse af ejendom i henhold til loven om beskatning af fast ejendom,
(herefter omtalt som »israelsk skat«).
4. Overenskomsten finder endvidere anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter datoen for overenskomstens undertegnelse udskrives som tillæg til, eller i stedet for de gældende skatter. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal underrette hinanden om væsentlige ændringer, som er foretaget i deres skattelovgivning.

Artikel 3*Almindelige definitioner*

1. Medmindre andet fremgår af sammenhængen, har følgende udtryk i denne overenskomst den nedenfor angivne betydning:
 - a) Udtrykkene »en kontraherende stat« og »den anden kontraherende stat« betyder Danmark eller Israel, alt efter sammenhængen.

- b) Udtrykket »Danmark« betyder Kongeriget Danmark, herunder ethvert område uden for Danmarks territorialfarvand, som i overensstemmelse med folkeretten og ifølge dansk lovgivning er eller senere måtte blive betegnet som et område, inden for hvilket Danmark kan udøve suverænitetsrettigheder med hensyn til efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden eller i dens undergrund og de overliggende vande og med hensyn til anden virksomhed med henblik på efterforskning og økonomisk udnyttelse af området. Udtrykket omfatter ikke Færøerne og Grønland.
- c) Udtrykket »Israel« betyder Staten Israel og omfatter i geografisk forstand det område, hvor Staten Israels regering har ret til at beskatte, herunder dets territorialfarvand og de havområder, der støder op til territorialfarvandet ydre grænse, samt disse områders havbund og undergrund, over hvilke Staten Israel i overensstemmelse med folkeretten og Staten Israels lovgivning udøver suverænitet eller andre rettigheder og jurisdiktion.
- d) Udtrykket »person« omfatter en fysisk person, et selskab, en fond og enhver anden sammenslutning af personer.
- e) Udtrykket »selskab« betyder enhver juridisk person eller enhver enhed, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person.
- f) Udtrykket »foretagende« anvendes på enhver form for erhvervsudøvelse.
- g) Udtrykkene »foretagende i en kontraherende stat« og »foretagende i den anden kontraherende stat« betyder henholdsvis et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat.
- h) Udtrykket »international trafik« betyder enhver transport med skib eller fly, der anvendes af et foretagende, som har sin virkelige ledelses sæde i en kontraherende stat, bortset fra tilfælde, hvor skibet eller flyet udelukkende anvendes mellem steder i den anden kontraherende stat.
- i) Udtrykket »kompetent myndighed« betyder:
- i) i Danmark: Skatteministeren eller dennes befuldmægtigede stedfortræder,
- ii) i Israel: Finansministeren eller dennes befuldmægtigede stedfortræder.
- j) Udtrykket »statsborger« betyder:
- i) enhver fysisk person, der har indfødsret i en kontraherende stat;
- ii) enhver juridisk person, interessentskab eller sammenslutning, der består i kraft af den gældende lovgivning i en kontraherende stat.
- k) Udtrykket »erhvervsvirksomhed« indbefatter udøvelse af frit erhverv og af anden virksomhed af selvstændig karakter.

2. Ved en kontraherende stats anvendelse af overenskomsten til hver en tid skal ethvert udtryk, som ikke er defineret deri, medmindre andet følger af sammenhængen, tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning vedrørende de skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, idet enhver betydning i de skattelove, der anvendes i denne stat, skal gå forud for den betydning, dette udtryk måtte være tillagt andre steder i denne stats lovgivning.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

1. I denne overenskomst betyder udtrykket »en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat« enhver person, som i henhold til lovgivningen i denne stat er skattepligtig der på grund af bopæl, hjemsted, selskabsregistrering, ledelsens sæde eller ethvert andet kriterium af lignende karakter, og omfatter også denne stat og enhver dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed. Dette udtryk omfatter dog ikke en person, som er skattepligtig i denne stat udelukkende af indkomst fra kilder i denne stat.

2. En juridisk person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat efter denne stats lovgivning, og som generelt er fritaget for beskatning i denne stat, skal ved anvendelsen af denne overenskomst anses for at være hjemmehørende i denne kontraherende stat.

3. Hvis en fysisk person efter bestemmelserne i stykke 1 er hjemmehørende i begge de kontraherende stater, skal hans status bestemmes efter følgende regler:

- a) Han skal anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han har en fast bolig til sin rådighed. Hvis han har en fast bolig til sin rådighed i begge stater, skal han anses for at være hjemmehørende i den stat, med hvilken han har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser).
- b) Hvis det ikke kan afgøres, i hvilken stat han har midtpunkt for sine livsinteresser, eller hvis han ikke har en fast bolig til sin rådighed i nogen af staterne, skal han anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han sædvanligvis har ophold.
- c) Hvis han sædvanligvis har ophold i begge stater, eller hvis han ikke har sådant ophold i nogen af dem, skal han anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han er statsborger.
- d) Hvis han er statsborger i begge stater, eller hvis han ikke er statsborger i nogen af dem, skal de kontraherende staters kompetente myndigheder afgøre spørgsmålet ved gensidig aftale.

4. Hvis en ikke-fysisk person efter bestemmelserne i stykke 1 er hjemmehørende i begge kontraherende stater, skal den anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor dens virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 5

Fast driftssted

1. I denne overenskomst betyder udtrykket »fast driftssted« et fast forretningssted, gennem hvilket et foretagendes virksomhed helt eller delvis udøves.

2. Udtrykket »fast driftssted« omfatter især:

- a) et sted, hvorfra et foretagende ledes,
- b) en filial,
- c) et kontor,
- d) en fabrik,
- e) et værksted, og
- f) en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller ethvert andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

3. En byggeplads eller et anlægs- eller monteringsarbejde eller en installation, en borerig eller et skib, der anvendes ved efterforskning af naturforekomster, udgør kun et fast driftssted, hvis virksomheden varer ved i mere end 12 måneder. Virksomhed udøvet af et foretagende, som er forbundet med et andet foretagende, anses for udøvet af det foretagende, med hvilket det er forbundet, hvis den pågældende virksomhed

- a) i det væsentlige er den samme som den, der udøves af det sidstnævnte foretagende, og
- b) er beskæftiget med det samme projekt eller den samme operation,

medmindre de pågældende aktiviteter udøves samtidig. Ved anvendelsen af dette stykke skal foretagender anses for at være forbundne, når de samme personer direkte eller indirekte har del i ledelsen af, kontrollen over eller kapitalen i foretagenderne.

4. Uanset de foregående bestemmelser i denne artikel skal udtrykket »fast driftssted« ikke anses for at omfatte:

- a) anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet,
- b) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering,
- c) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende,
- d) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet,

- e) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver anden virksomhed af forberedende eller afhjælpende karakter for foretagendet,
- f) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at udøve enhver kombination af de i litra a) - e) nævnte former for virksomhed, forudsat at det faste forretningssteds samlede virksomhed som resultat af denne kombination er af forberedende eller afhjælpende karakter.

5. Hvis en person, som ikke er en uafhængig repræsentant som nævnt i stykke 6, handler på et foretagendes vegne, og denne person i en kontraherende stat har og sædvanligvis udøver en fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn, skal dette foretagende uanset bestemmelserne i stykke 1 og 2 anses for at have et fast driftssted i denne stat med hensyn til enhver virksomhed, som denne person påtager sig for foretagendet, medmindre denne persons virksomhed er begrænset til sådan virksomhed, som er nævnt i stykke 4, og som, hvis den var udøvet gennem et fast forretningssted, ikke ville gøre dette faste forretningssted til et fast driftssted i henhold til bestemmelserne i dette stykke.

6. Et foretagende skal ikke anses for at have et fast driftssted i en kontraherende stat, blot fordi det driver erhvervsvirksomhed i denne stat gennem en mægler, kommissionær eller enhver anden uafhængig repræsentant, forudsat at sådanne personer handler inden for rammerne af deres sædvanlige erhvervsvirksomhed.

7. Det forhold at et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kontrollerer eller kontrolleres af et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, eller som driver erhvervsvirksomhed i denne anden stat (hvad enten det sker gennem et fast driftssted eller på anden måde), medfører ikke i sig selv, at det ene selskab anses for et fast driftssted for det andet.

Artikel 6

Indkomst af fast ejendom

1. Indkomst som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver af fast ejendom (herunder indkomst af land- eller skovbrug), som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket »fast ejendom« har samme betydning, som det har i lovgivningen i den kontraherende stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende. Udtrykket omfatter i alle tilfælde tilhører til fast ejendom, besætning og redskaber, der anvendes i land- og skovbrug, rettigheder på hvilke bestemmelserne i civilretten om fast ejendom finder anvendelse, brugsret til fast ejendom og retten til variable eller faste betalinger som vederlag for udnyttelsen af, eller retten til at udnytte, mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skibe, både og fly anses ikke for fast ejendom.

3. Bestemmelserne i stykke 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom.

4. Bestemmelserne i stykke 1 og 3 finder også anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende.

Artikel 7

Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed

1. Fortjeneste, som erhverves af et foretagende i en kontraherende stat, kan kun beskattes i denne stat, medmindre foretagendet driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et der beliggende fast driftssted. Hvis foretagendet driver førnævnte erhvervsvirksomhed, kan foretagendets fortjeneste beskattes i den anden stat, men kun den del deraf, som kan henføres til dette faste driftssted.

2. Hvis et foretagende i en kontraherende stat driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et der beliggende fast driftssted, skal der, medmindre bestemmelserne i stykke 3 medfører andet, i hver kontraherende stat til dette faste driftssted henføres den fortjeneste, som det kunne forventes at opnå,

hvis det havde været et frit og uafhængigt foretagende, der var beskæftiget med den samme eller lignende virksomhed på de samme eller lignende vilkår, og som under fuldstændigt frie forhold gjorde forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er.

3. Ved ansættelsen af et fast driftssteds fortjeneste kan der foretages fradrag for omkostninger, som er afholdt for det faste driftssted, herunder generalomkostninger afholdt til ledelse og administration, hvad enten omkostningerne er afholdt i den stat, hvor det faste driftssted er beliggende, eller andre steder.

4. Hvis det har været sædvane i en kontraherende stat at ansætte den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted, på grundlag af en fordeling af foretagendets samlede fortjeneste mellem dets forskellige afdelinger, skal intet i stykke 2 forhindre denne kontraherende stat i at ansætte den skattepligtige fortjeneste på grundlag af en sådan sædvanemæssig fordeling. Den valgte fordelingsmetode skal dog være sådan, at resultatet bliver i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i denne artikel.

5. Ingen fortjeneste skal kunne henføres til et fast driftssted, blot fordi dette faste driftssted har foretaget indkøb af varer for foretagendet.

6. Ved anvendelsen af de foregående stykker skal den fortjeneste, der henføres til det faste driftssted, ansættes efter samme metode år for år, medmindre der er god og fyldestgørende grund til at anvende en anden fremgangsmåde.

7. Hvis fortjeneste omfatter indkomster, som er omhandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, skal bestemmelserne i disse andre artikler ikke berøres af bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

Fortjeneste ved international trafik

1. Fortjeneste ved drift af skibe eller fly i international trafik kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

2. Hvis et rederi har sin virkelige ledelses sæde om bord på et skib eller en båd, anses ledelsens sæde for at befinde sig i den kontraherende stat, hvor skibets hjemhavn er beliggende, eller, hvis der ikke er en sådan hjemhavn, i den kontraherende stat hvor den, der driver skibet, er hjemmehørende.

3. Ved anvendelsen af denne artikel er følgende omfattet af fortjeneste ved drift af skibe eller fly i international trafik:

- a) Fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly med besætning (»time« eller »voyage«).
- b) Fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly uden besætning (»bareboat«) hvis lejeindtægten har nær tilknytning til fortjeneste ved drift af skibe eller fly i international trafik.

4. Fortjeneste ved brug, rådighedsstilling eller udleje af containere (herunder anhängere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), som anvendes til transport af varer i international trafik, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

5. Bestemmelserne i stykke 1-4 finder også anvendelse på fortjeneste ved deltagelse i en pool, et forretningsfællesskab eller en international driftsorganisation.

6. Hvis foretagender fra forskellige lande er gået sammen om at drive skibe eller fly i international trafik gennem et forretningskonsortium, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på den del af fortjenesten, som svarer til den andel i konsortiet, som ejes af et foretagende i en kontraherende stat.

Artikel 9

Forbundne foretagender

1. Hvis

- a) et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller
- b) de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat,

og der i noget af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres forretningsmæssige eller finansielle forbindelser, der afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, ville være tilfaldet et af disse foretagender, men som på grund af disse vilkår ikke er tilfaldet dette, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.

2. Hvis en kontraherende stat til et foretagendes fortjeneste i denne stat medregner - og i overensstemmelse hermed beskatter - fortjeneste, som et foretagende i den anden kontraherende stat er blevet beskattet af i denne anden stat, og den således medregnede for tjeneste er fortjeneste, som ville være tilfaldet foretagendet i den førstnævnte stat, hvis vilkårene, der er af talt mellem de to foretagender, havde været de samme, som ville have været aftalt mellem uafhængige foretagender, skal denne anden stat foretage en passende regulering af det skattebeløb, som er beregnet der af fortjenesten. Ved fastsættelsen af sådan regulering skal der tages skyldigt hensyn til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst, og de kontraherende staters kompetente myndigheder skal om nødvendigt rådføre sig med hinanden.

Artikel 10

Udbytte

1. Udbytte, som udbetales af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Sådant udbytte kan dog også beskattes i den kontraherende stat, hvor det selskab, der udbetaler udbyttet, er hjemmehørende, og i henhold til lovgivningen i denne stat, men hvis den retmæssige ejer af udbyttet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den således pålignede skat ikke overstige:
 - a) 0 pct. af bruttobeløbet af udbyttet, hvis den retmæssige ejer er et selskab (bortset fra et interessentskab), som direkte eller indirekte ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det selskab, som udbetaler udbyttet, og denne andel ejes i en uafbrudt periode på mindst et år, inden for hvilken periode udbyttet udloddes.
 - b) 0 pct. af bruttobeløbet af udbyttet, hvis den retmæssige ejer er den anden kontraherende stat eller denne stats centralbank eller nogen offentlig myndighed eller anden offentlig institution (herunder en finansiell institution), som ejes eller kontrolleres af regeringen i denne anden stat.
 - c) 0 pct. af bruttobeløbet af udbyttet, hvis den retmæssige ejer er en pensionskasse eller lignende institution, som udbyder pensionsordninger, som fysiske personer kan tilslutte sig med henblik på at sikre sig pensionsydelse, når en sådan pensionskasse eller anden lignende institution er oprettet, skattemæssigt anerkendt og kontrolleret i overensstemmelse med lovgivningen i denne anden stat.
 - d) 10 pct. af bruttobeløbet af udbyttet i alle andre tilfælde.

De kontraherende staters kompetente myndigheder skal ved gensidig aftale fastsætte de nærmere regler for gennemførelsen af disse begrænsninger.

Dette stykke berører ikke adgangen til at beskatte selskabet af den fortjeneste, hvoraf udbyttet er udbetalt.

3. Udtrykket »udbytte« som anvendt i denne artikel betyder indkomst af aktier, »jouissance«- aktier eller »jouissance«-rettigheder, mineaktier, stifterandele eller andre rettigheder, der ikke er gældsfordringer, og som giver ret til andel i fortjeneste, såvel som indkomst af andre selskabsrettigheder, der er undergivet samme skattemæssige behandling som indkomst af aktier i henhold til lovgivningen i den stat, hvor det selskab, der foretager udlodningen, er hjemmehørende.

4. Bestemmelserne i stykke 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis udbyttets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvor det

udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

5. Hvis et selskab, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, må denne anden stat ikke pålægge nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet, medmindre udbyttet udbetales til en person, der er hjemmehørende i denne anden stat, eller medmindre den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et fast driftssted, der er beliggende i denne anden stat, eller undergive selskabets ikke-udloddede fortjeneste en skat på selskabets ikke-udloddede fortjeneste, selv om det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede fortjeneste helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst, der hidrører fra denne anden stat.

Artikel 11

Renter

1. Renter, der hidrører fra en kontraherende stat og betales til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

2. (a) Sådanne renter kan dog også beskattes i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører, og i henhold til lovgivningen i denne stat, men hvis den retmæssige ejer af renterne er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålagte skat ikke overstige 5 pct. af renternes bruttobeløb.

(b) En person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan i stedet for den skat, som ville blive pålagt efter litra (a), vælge at blive beskattet af sin renteindtægt, som om denne renteindtægt var indkomst ved erhvervsvirksomhed og skulle beskattes efter artikel 7. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan fastsætte rimelige regler angående ansættelse og indberetning af skattepligtig indkomst. Hver af de kompetente myndigheder kan også fastsætte procedurer for at sikre, at en person, som erhverver renteindtægt, fremlægger sådanne bøger og regnskabsmateriale, som er nødvendigt for at kunne ansætte det korrekte skattebeløb.

3. Uanset bestemmelserne i stykke 1 og 2 skal renter, som hidrører fra en kontraherende stat, fritages for beskatning i denne stat, hvis de betales:

til en pensionskasse, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat,

til en person, som er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, vedrørende erhvervsobligationer, som handles på en fondsbørs i den førstnævnte stat, og som er udstedt af et selskab, som er hjemmehørende i denne stat,

til regeringen i den anden kontraherende stat, en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed eller denne stats centralbank, for så vidt angår enhver form for lån, gældsfordring eller kredit, som er ydet af sådanne organer,

for så vidt angår et lån, en gældsfordring eller en kredit, som er garanteret eller sikret af en institution, som har til opgave at sikre eller finansiere internationale handelstransaktioner, og som fuldt ud ejes af den anden kontraherende stat.

4. Udtrykket »renter« betyder i denne artikel indkomst af gældsfordringer af enhver art, hvad enten de er sikret ved pant i fast ejendom eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til en andel i skyldnerens fortjeneste eller ikke, og især indkomst af statsgældsbeviser og indkomst af obligationer eller forskrivninger, herunder agibeløb og gevinster, der knytter sig til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger.

5. Bestemmelserne i stykke 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis renternes retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra renterne hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den fordring, som ligger til grund for de betalte renter, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

6. Renter anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, når de betales af en person, der er hjemmehørende i denne stat. Hvis den person, der betaler renterne, hvad enten han er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, har et fast driftssted i en kontraherende stat, i forbindelse med hvilket gældsforholdet, hvoraf renterne er betalt, var stiftet, og sådanne renter påhviler et sådant fast driftssted, anses sådanne renter dog for at hidrøre fra den stat, hvor det faste driftssted er beliggende.

7. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler renter, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at renterne set i forhold til den gældsfordring, for hvilken de er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 12

Royalties

1. Royalties, der hidrører fra en kontraherende stat, og hvis retmæssige ejer er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kun beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket »royalties« betyder i denne artikel betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde, herunder spillefilm, ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode, eller for oplysninger om industrielle, kommercielle eller videnskabelige erfaringer.

3. Bestemmelserne i stykke 1 finder ikke anvendelse, hvis royaltybeløbets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra royaltybeløbet hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for de udbetalte royalties, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

4. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler royalties, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at royaltybeløbet set i forhold til den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken det er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 13

Kapitalgevinster

1. Fortjeneste, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af fast ejendom som nævnt i artikel 6, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

2. Fortjeneste ved afhændelse af rörlig ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, herunder fortjeneste ved afhændelse af et sådant fast driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), kan beskattes i denne anden stat.

3. Fortjeneste ved afhændelse af skibe og fly, som anvendes i international trafik, eller af rörlig ejendom, som er knyttet til driften af sådanne skibe eller fly, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

4. Fortjeneste ved afhændelse af containere (herunder anhängere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), som anvendes til transport af varer i international trafik, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
5. Fortjeneste, som er person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af aktier, hvis værdi for mere end 50 pct.'s vedkommende direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
6. Fortjeneste ved afhændelse af alle andre formuegoder end dem, der er nævnt i stykke 1, 2, 3, 4 og 5 kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor afhænderen er hjemmehørende, forudsat at denne person er den retmæssige ejer af sådanne kapitalgevinster.
7. Hvis foretagender fra forskellige lande er gået sammen om at drive skibe eller fly i international trafik gennem et forretningskonsortium, finder bestemmelserne i stykke 3 kun anvendelse på den del af fortjenesten, som svarer til den andel i konsortiet, som ejes af et foretagende i en kontraherende stat.
8. Hvis en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, bliver hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og den førstnævnte kontraherende stat beskatter urealiserede kapitalgevinster på denne persons formuegoder på det tidspunkt, hvor den pågældende bliver hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kapitalgevinster, som hidrører fra før det tidspunkt, hvor den pågældende blev hjemmehørende i den anden kontraherende stat, ikke beskattes i denne anden kontraherende stat ved senere afhændelse af sådanne formuegoder.

Artikel 14

Indkomst fra personligt arbejde i ansættelsesforhold

1. Medmindre bestemmelserne i artiklerne 15, 17 og 18 medfører andet, kan gage, løn og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, for personligt arbejde, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført der, kan det vederlag, som erhverves herfor, beskattes i denne anden stat.
2. Uanset bestemmelserne i stykke 1 kan vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, for personligt arbejde udført i den anden kontraherende stat, kun beskattes i den førstnævnte stat, hvis:
 - a) modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage i en 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og
 - b) vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og
 - c) vederlaget ikke påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.
3. Uanset de foregående bestemmelser i denne artikel kan vederlag for personligt arbejde, som udføres om bord på et skib eller et fly, der anvendes i international trafik af et foretagende i en kontraherende stat, beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 15

Bestyrelseshonorarer

Bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, i hans egenskab af medlem af bestyrelse for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Artikel 16

Kunstnere og sportsfolk

1. Uanset bestemmelserne i artiklerne 7 og 14 kan indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, som optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker, eller som sportsudøver, ved personligt udøvet virksomhed som sådan i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.
2. Hvis indkomst ved personlig virksomhed, som udøves i egenskab af optrædende kunstner eller sportsudøver, ikke tilfalder kunstneren eller sportsudøveren selv, men en anden person, kan denne indkomst uanset bestemmelserne i artiklerne 7 og 14 beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstnerens eller sportsudøverens virksomhed udøves.
3. Bestemmelserne i stykke 1 og 2 finder ikke anvendelse på indkomst, der erhverves ved virksomhed, som udøves i en kontraherende stat af kunstnere eller sportsudøvere, hvis besøget i denne stat helt eller hovedsageligt er støttet af den ene eller begge de kontraherende stater eller dertil hørende politiske underafdelinger eller lokale myndigheder eller af en institution, som er anerkendt af den ene eller begge de kontraherende stater som en almennyttig institution.

Artikel 17

Pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger

1. Betalinger, som en fysisk person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, modtager efter den sociale sikringslovgivning i den anden kontraherende stat eller efter enhver anden ordning fra midler tilvejebragt af denne anden stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, kan beskattes i denne anden stat.
2. Medmindre bestemmelserne stykke 1 i denne artikel og artikel 18, stykke 2, medfører andet, kan pensioner og andre lignende vederlag, der hidrører fra en kontraherende stat og udbetales til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, hvad enten dette sker for tidligere tjenesteydelser eller ikke, kun beskattes i denne anden stat. Pensioner og andre lignende vederlag kan dog beskattes i den førstnævnte kontraherende stat hvis:
bidrag indbetalt af modtageren til pensionsordningen blev fratrukket i modtagerens skattepligtige indkomst i den førstnævnte kontraherende stat efter lovgivningen i denne stat; eller
bidrag indbetalt af en arbejdsgiver ikke var skattepligtig indkomst for modtageren i den førstnævnte stat efter lovgivningen i denne stat.
3. Pensioner anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, hvis de udbetales af en pensionskasse eller anden tilsvarende institution, der udbyder pensionsordninger, som fysiske personer kan tilslutte sig med henblik på at sikre sig pensionsydelser, når en sådan pensionskasse eller anden tilsvarende institution er oprettet, skattemæssigt anerkendt og kontrolleret i overensstemmelse med lovgivningen i denne stat.

Artikel 18

Offentligt hverv

1. a) Gage, løn og andre lignende vederlag, undtagen pensioner, der udbetales af en kontraherende stat, eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat eller underafdeling eller myndighed, kan kun beskattes i denne stat.
- b) Sådan gage, løn eller andre lignende vederlag kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis hvervet er udført i denne stat, og den pågældende er en i denne stat hjemmehørende person, som:
 - i) er statsborger i denne stat; eller
 - ii) ikke blev hjemmehørende i denne stat alene med det formål at udføre hvervet.

2. a) Enhver pension, som udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed, eller fra midler tilvejebragt af disse, til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat eller underafdeling eller myndighed, kan kun beskattes i denne stat.
- b) En sådan pension kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis modtageren er hjemmehørende i og statsborger i denne stat.
3. Bestemmelserne i artiklerne 14, 15, 16 og 17 finder anvendelse på gage, løn og andre lignende vederlag, og på pensioner, der udbetales for udførelse af hverv i forbindelse med erhvervsvirksomhed, der drives af en kontraherende stat, eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal myndighed.

Artikel 19

Studerende

Beløb, som en studerende eller lærling, der er, eller som umiddelbart før han besøger en kontraherende stat, var hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og som opholder sig i den førstnævnte stat udelukkende i studie- eller uddannelsesøjemed, modtager med henblik på sit underhold, studium eller uddannelse, beskattes ikke i denne stat under forudsætning af, at sådanne beløb hidrører fra kilder uden for denne stat.

Artikel 20

Anden indkomst

1. Indkomster, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som ikke er behandlet i de forudgående artikler i denne overenskomst, kan, uanset hvorfra de hidrører, kun beskattes i denne stat.
2. Bestemmelserne i stykke 1 finder ikke anvendelse på indkomst, bortset fra indkomst af fast ejendom som defineret i artikel 6, stykke 2, hvis den i en kontraherende stat hjemmehørende modtager af sådan indkomst driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Artikel 21

Ophævelse af dobbeltbeskatning

Dobbeltbeskatning skal undgås på følgende måde:

1. I Danmark:

Hvis en person, der er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som ifølge bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i Israel, skal Danmark – medmindre bestemmelserne i litra c) medfører andet – nedsætte den pågældende persons skat på indkomsten med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i Israel.

Dette fradrag kan dog ikke overstige den del af indkomstskatten, som beregnet inden fradraget er givet, der kan henføres til den indkomst, som kan beskattes i Israel.

Hvis en person, der er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som ifølge bestemmelserne i denne overenskomst kun kan beskattes i Israel, kan Danmark medregne denne indkomst i beskatningsgrundlaget, men skal nedsætte indkomstskatten med den del, som kan henføres til den indkomst, der hidrører fra Israel.

2. I Israel:

Hvis en person, der er hjemmehørende i Israel, erhverver indkomst, som ifølge bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i Danmark, skal Israel (med forbehold for Israels lovgivning vedrørende lempelse for udenlandske skatter, hvilket ikke skal berøre det generelle princip, der er indeholdt i dette stykke)

nedsætte den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, der er betalt i Danmark.

Dette fradrag kan dog ikke overstige den del af indkomstskatten, som beregnet inden fradraget er givet, der kan henføres til den indkomst, som kan beskattes i Danmark.

Artikel 22

Ikke-diskriminering

1. Statsborgere i en kontraherende stat kan ikke i den anden kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i denne anden stat under samme forhold, særligt med hensyn til hjemsted, er eller måtte blive undergivet.
2. Beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, må ikke være mindre fordelagtig i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat ved udøvelse af samme virksomhed.
3. Medmindre bestemmelserne i artikel 9, stykke 1, artikel 11, stykke 7, eller artikel 12, stykke 4, finder anvendelse, er renter, royalties og andre udbetalinger, der betales af et foretagende i en kontraherende stat til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, ved ansættelsen af et sådant foretagendes skattepligtige fortjeneste fradragsberettigede under samme betingelser, som hvis de var blevet betalt til en person, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat.
4. Foretagender i en kontraherende stat, hvis kapital helt eller delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan ikke i den førstnævnte stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte stat er eller måtte blive undergivet.
5. Intet i denne artikel kan fortolkes sådan, at det forpligter en kontraherende stat til at indrømme personer, der ikke er hjemmehørende i denne stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den giver til personer, der er hjemmehørende inden for dens eget område eller til dens statsborgere.
6. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på de skatter, der er nævnt i artikel 2 i denne overenskomst.

Artikel 23

Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

1. Hvis en person mener, at foranstaltninger truffet af en af eller begge de kontraherende stater for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan han, uanset hvilke retsmidler, der måtte være foreskrevet i disse staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i den kontraherende stat, hvor han er hjemmehørende eller, hvis hans sag er omfattet af artikel 22, stykke 1, for den kompetente myndighed i den kontraherende stat, hvor han er statsborger. Sagen skal indbringes inden tre år fra den dag, hvor der er givet ham den første underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst.
2. Den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen forekommer den at være berettiget, og hvis den ikke selv kan nå frem til en rimelig løsning, søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på at undgå beskatning, der ikke er i overensstemmelse med

denne overenskomst. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning.

3. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af denne overenskomst. De kan også forhandle om undgåelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.

4. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan træde i direkte forbindelse med hinanden, herunder gennem en fælles kommission bestående af dem selv eller deres repræsentanter, med henblik på indgåelse af en aftale i overensstemmelse med de foregående stykker.

5. Hvis

- a) en person i medfør af stykke 1 har indbragt en sag for en kontraherende stats kompetente myndighed på grund af, at foranstaltninger truffet af en af eller begge de kontraherende stater har medført beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, og
- b) de kompetente myndigheder ikke er i stand til at nå til enighed om at løse denne sag efter bestemmelserne i stykke 2 inden for to år fra det tidspunkt, hvor sagen er indbragt for den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat,

skal alle uløste spørgsmål, som vedrører denne sag, undergives voldgift, hvis personen anmoder om dette. Uløste spørgsmål skal dog ikke undergives voldgift, hvis afgørelse om disse spørgsmål allerede er truffet af en domstol eller en endelig administrativ myndighed i en af de to stater. Medmindre en person, som direkte er berørt af sagen, ikke accepterer den gensidige aftale, der gennemfører voldgiftskendelsen, er denne kendelse bindende for begge kontraherende stater og skal gennemføres uanset de tidsfrister, der gælder efter disse staters interne lovgivning. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal ved gensidig aftale fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af dette stykke.

6. Stykke 5 finder anvendelse fra den dato, hvor et tilsvarende stykke (voldgift) i en overenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning mellem Danmark og et tredjeland får virkning.

Artikel 24

Udveksling af oplysninger

1. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som må forventes at være af betydning for gennemførelsen af bestemmelserne i denne overenskomst eller for administrationen eller håndhævelsen af de kontraherende staters interne lovgivning vedrørende skatter, som er omfattet af overenskomsten, og som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale myndigheder, for så vidt som denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1.

2. Alle oplysninger, der modtages af en kontraherende stat efter stykke 1, skal behandles som hemmelige på samme måde som oplysninger, der er tilvejebragt i henhold til denne stats interne lovgivning, og må kun meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med ligning, opkrævning, inddrivelse, håndhævelse eller retsafølgning med hensyn til, eller klageafgørelser i forbindelse med skatter af enhver art og betegnelse. Sådanne personer eller myndigheder må kun benytte oplysningerne til de nævnte formål. De kan meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser.

3. Bestemmelserne i stykke 1 og 2 kan i intet tilfælde fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:

- a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,

- b) at meddele oplysninger, som ikke kan indhentes i henhold til denne eller den andens kontraherende stats lovgivning eller almindelige forvaltningspraksis,
- c) at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville stride mod almene interesser (ordre public).

4. Hvis en kontraherende stat anmoder om oplysninger i overensstemmelse med denne artikel, skal den anden kontraherende stat iværksætte forholdsregler for at indhente de ønskede oplysninger, selv om den anden stat ikke måtte have behov for disse oplysninger til egne skattemæssige formål. Forpligtelsen i det foregående punktum er med forbehold for begrænsningerne i stykke 3, men i intet tilfælde gør sådanne begrænsninger det muligt for en kontraherende stat at undlade at levere oplysninger alene med den begrundelse, at denne stat ikke selv har nogen skattemæssig interesse i sådanne oplysninger.

5. I intet tilfælde kan bestemmelserne i stykke 3 fortolkes således, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi oplysningerne skal indhentes hos en bank, anden finansiel institution, repræsentant eller person, som optræder som bemyndiget eller som formynder, eller fordi oplysningerne drejer sig om ejerforhold i en person.

Artikel 25

Bistand ved inddrivelse af skatter

1. De kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Denne bistand er ikke begrænset af artikel 1 og 2. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af denne artikel.

2. Udtrykket »skattekrav« betyder i denne artikel et skyldigt beløb vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale myndigheder, så længe sådan beskatning ikke er i strid med denne overenskomst eller med andet juridisk instrument, som de kontraherende stater er deltagere i, såvel som renter, administrative bøder og omkostninger i forbindelse med inddrivelse og sikring af sådanne beløb.

3. Når en kontraherende stats skattekrav kan inddrives efter denne stats lovgivning, og den person, som skylder beløbet, ikke efter denne stats lovgivning kan gøre indsigelser mod inddrivelsen på dette tidspunkt, skal dette skattekrav på anmodning fra den kompetente myndighed i denne stat anerkendes af den anden stats kompetente myndighed med henblik på inddrivelse. Skattekravet skal inddrives af denne anden stat efter de bestemmelser, der efter denne anden stats lovgivning gælder for inddrivelse af skattekrav, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav.

4. Når en kontraherende stats skattekrav er af en sådan karakter, at denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen af kravet, skal dette skattekrav på anmodning af denne stats kompetente myndighed anerkendes af den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på iværksættelse af sådanne foranstaltninger. Denne anden stat skal iværksætte foranstaltninger med henblik på sikring af skattekravet efter bestemmelserne i denne anden stats lovgivning, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav, uanset om skattekravet på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne iværksættes, ikke kan inddrives i den førstnævnte stat, og uanset om den person, som skylder beløbet, kan gøre indsigelser mod inddrivelsen.

5. Et skattekrav, som er anerkendt af en kontraherende stat efter stykke 3 eller 4, skal uanset bestemmelserne i stykke 3 og 4 ikke i denne stat undergives de tidsfrister eller gives nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for et skattekrav efter denne stats lovgivning på grund af kravets karakter. Endvidere skal et skattekrav, som anerkendes af en kontraherende stat efter stykke 3 og 4, ikke i denne stat have nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for dette skattekrav efter den anden kontraherende stats lovgivning.

6. Søgsmål med hensyn til eksistensen eller gyldigheden af en kontraherende stats skattekrav, eller med hensyn til beløbets størrelse, kan ikke indbringes for domstole eller administrative myndigheder i den anden kontraherende stat.

7. Hvis et skattekrav på et tidspunkt efter fremsættelse af en anmodning fra en kontraherende stat efter stykke 3 eller 4, og før den anden kontraherende stat har inddrevet og overført det pågældende skattekrav til den førstnævnte stat, ophører med at være

- a) for så vidt angår en anmodning efter stykke 3, et skattekrav i den førstnævnte stat, som kan inddrives efter denne stats lovgivning, og hvor den person, som skylder beløbet, på dette tidspunkt efter lovgivningen i denne stat ikke kan gøre indsigelse mod inddrivelsen, eller
- b) for så vidt angår en anmodning efter stykke 4, et skattekrav i den førstnævnte stat, hvor denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen, skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat straks underrette den kompetente myndighed i den anden stat herom, og efter den anden stats valg skal den førstnævnte stat enten stille anmodningen i bero eller trække den tilbage.

8. Bestemmelserne i denne artikel kan i intet tilfælde fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:

- a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,
- b) at iværksætte foranstaltninger, som ville stride mod almene interesser (ordre public),
- c) at yde bistand, hvis den anden kontraherende stat ikke har iværksat alle rimelige foranstaltninger til inddrivelse henholdsvis sikring af skattekravet, som kan iværksættes efter denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis,
- d) at yde bistand i tilfælde, hvor den administrative byrde for denne stat klart ikke står mål med den fordel, som den anden kontraherende stat vil opnå.

9. Denne artikel træder i kraft på den dato, hvor en overenskomst mellem Israel og et tredjeland, som indeholder en tilsvarende bestemmelse (bistand ved inddrivelse af skatter) træder i kraft.

Artikel 26

Medlemmer af diplomatiske repræsentationer og konsulære embeder

Intet i denne overenskomst berører de skattemæssige begunstigelser, som medlemmer af diplomatiske repræsentationer eller konsulære embeder nyder i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler.

Artikel 27

Begrænsning af aftalefordele

1. Uanset bestemmelserne i andre artikler i denne overenskomst kan en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ikke opnå de fordele i form af nedsættelser eller fritagelser for skat, som overenskomsten foreskriver, i den anden kontraherende stat, hvis hovedformålet eller et af hovedformålene med en transaktion eller en handling foretaget af en sådan person eller en person forbundet med en sådan person var at opnå fordele under overenskomsten.

2. Overenskomsten forhindrer ikke en kontraherende stat i at anvende sin interne lovgivning vedrørende skatteunddragelse og skatteundgåelse.

Artikel 28

Territorial udvidelse

1. Denne overenskomst kan enten i sin helhed eller med de fornødne ændringer udvides til enhver del af Danmarks territorium, som specifikt er udelukket fra overenskomstens anvendelsesområde, eller til enhver stat eller ethvert område, for hvis internationale relationer Danmark er ansvarlig, og som pålægger skatter af tilsvarende karakter som dem, der er omfattet af overenskomsten. Enhver sådan udvidelse har virkning fra den dato og være undergivet sådanne ændringer og betingelser, herunder betingelser vedrørende opsigelse, som måtte blive fastsat og aftalt mellem de kontraherende stater i noter, der skal udveksles ad diplomatisk vej eller på anden måde i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige regler.

2. Medmindre de kontraherende stater aftaler andet, omfatter opsigelsen af overenskomsten af en af dem i henhold til artikel 30 også, på samme måde som angivet i nævnte artikel, anvendelsen af overenskomsten på de dele af Danmarks territorium eller de stater eller områder, hvortil den er blevet udvidet i henhold til denne artikel.

Artikel 29

Ikrafttræden

1. De kontraherende stater skal ad diplomatisk vej give hinanden skriftlig underretning om, at de betingelser, der foreskrives i deres lovgivning for denne overenskomsts ikrafttræden, er opfyldt.

2. Overenskomsten træder i kraft på datoen for den sidste af de underretninger, der er nævnt i stykke 1, og dens bestemmelser har virkning for så vidt angår skatter for det indkomstår, der følger umiddelbart efter det år, hvor overenskomsten træder i kraft, og for følgende indkomstår.

3. Overenskomsten mellem Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af beskatningsunddragelse for så vidt angår indkomstskat og formueskat, undertegnet den 27. juni 1966, ophører med at have virkning for enhver form for skat med virkning fra den dato, hvor denne overenskomst får virkning for sådan skat i overensstemmelse med stykke 1 og 2 i denne artikel og ophæves på den sidste af disse datoer.

Artikel 30

Opsigelse

Denne overenskomst forbliver i kraft, indtil den opsiges af en kontraherende stat. Hver af de kontraherende stater kan opsiges overenskomsten efter udløbet af et tidsrum på fem år fra datoen for overenskomstens ikrafttræden ved ad diplomatisk vej at give den anden kontraherende stat underretning om opsigelsen mindst seks måneder før udløbet af et kalenderår. I så fald ophører overenskomsten med at have virkning for så vidt angår skatter for det indkomstår, som følger umiddelbart efter det år, hvor underretning om opsigelse er givet, og for følgende indkomstår.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har de undertegnede, dertil behørigt befuldmægtigede af deres respektive regeringer, underskrevet denne overenskomst.

Udfærdiget i to eksemplarer i København den 9. september 2009, hvilket svarer til den 20. Elul 5769 i den hebraiske kalender, på hebraisk, dansk og engelsk. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem overenskomstens bestemmelser er den engelske tekst afgørende.

For Kongeriget Danmarks regering

Kristian Jensen

For Staten Israels regering

Arthur Avnon

PROTOKOL

Ved undertegnelsen af overenskomsten mellem Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomstskatter er Kongeriget Danmarks regering og Staten Israels regering enige om, at følgende bestemmelser skal udgøre en integrerende del af overenskomsten:

1. For så vidt angår artiklerne 6 og 10

Der er enighed om, at artikel 6 og ikke artikel 10 finder anvendelse på indkomst, som en person, der er hjemmehørende i Danmark, modtager fra en ejendomsinvesteringsfond [REIT] (Real Estate Investment Trust i medfør af artikel 64A3 i den israelske indkomstskatteforordning), som er hjemmehørende i Israel.

2. For så vidt angår artikel 13, stykke 8

Der er enighed om, at hvis de kompetente myndigheder ved gensidig aftale forsøger at afgøre spørgsmålet om størrelsen af den kapitalgevinst, som kan henføres til en af de kontraherende stater i forbindelse med pålignet fraflytningsskat, skal der tages hensyn til sådanne faktorer som en rimelig handelsværdi for aktiverne på den dag, hvor den begivenhed, der udløste fraflytningsskatten, indtrådte.

3. Skattelempelse

Det er en betingelse for, at en person, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan opnå lempelse hos skattemyndighederne i den anden kontraherende stat, at der fremlægges en bopælsattest, som er udstedt og underskrevet af skattemyndighederne i den første kontraherende stat.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold.

Med lovforslaget søges Folketingets samtykke til, at en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Israel for så vidt angår indkomstskatter kan træde i kraft og dens bestemmelser gennemføres i Danmark, når overenskomstens betingelser herfor er opfyldt.

Overenskomsten afløser en gammel dobbeltbeskatningsoverenskomst, der blev indgået i 1966. Denne gamle overenskomst bygger på det såkaldte exemptionsprincip, hvorefter kun den ene af de to stater har ret til at beskatte en given indkomst, hvilket set med nutidens øjne er en meget problematisk metode at anvende ved lempelse for dobbeltbeskatning.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten har som hovedformål at undgå international dobbeltbeskatning som følge af, at både Danmark og Israel beskatter en person eller et selskab af den samme indkomst. Dette sker typisk, når en person eller et selskab, der er hjemmehørende i den ene stat, modtager indkomst fra den anden stat.

Både Danmark og Israel beskatter efter globalindkomstprincippet. En person, som er hjemmehørende i Danmark (hhv. Israel), er fuldt skattepligtig til Danmark (hhv. Israel), d.v.s. skattepligtig af samtlige sine indkomster uanset hvorfra i verden, de måtte hidrøre.

Samtidig har begge lande regler om begrænset skattepligt. Hvis eksempelvis en person eller et selskab, som er hjemmehørende i Israel, modtager indkomster fra kilder i Danmark, vil Danmark efter reglerne om begrænset skattepligt i kildeskatteloven eller selskabsskatteloven beskatte denne indkomst. Imidlertid vil modtageren også være skattepligtig af den pågældende indkomst i Israel (globalindkomstprincippet), og der vil hermed foreligge et tilfælde af dobbeltbeskatning. Det samme gælder med modsat fortegn, hvis indkomsten hidrører fra Israel og modtages i Danmark.

Det bemærkes dog, at der for danske selskaber gælder et territorialbeskatningsprincip, således at den ovenfor anførte hovedregel ikke gælder for danske selskabers faste driftssteder i Israel og faste ejendomme i Israel. Sådanne faste driftssteder og faste ejendomme vil som hovedregel kun blive beskattet i Israel.

Den foreliggende dobbeltbeskatningsoverenskomst indeholder regler for, hvornår Danmark hhv. Israel kan beskatte indkomst, som en person, der er hjemmehørende i den ene stat (bopælsstaten), modtager fra den anden stat (kildestaten). For kildestatens vedkommende er der

tale om, at denne stat indskrænker eller helt frafalder sin begrænsede skattepligt på indkomster, der tilflyder en modtager i den anden stat. For bopælsstaten kan der ligeledes være tale om begrænsninger i beskatningsretten, ligesom bopælsstaten skal anvende den metode for lempelse af dobbeltbeskatning, som overenskomsten foreskriver, jf. nedenfor

Det bemærkes, at overenskomsten ikke i sig selv medfører, at Danmark beskatter en given indkomst. Hvis Danmark skal beskatte en indkomst, som flyder til eller fra Israel, skal der være hjemmel til dette såvel i den interne danske skattelovgivning som i dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten kan således godt tillægge Danmark beskatningsretten til en bestemt type indkomst, men Danmark kan kun udnytte denne beskatningsret i det omfang, at der i den danske skattelovgivning er hjemmel til at opkræve den pågældende skat.

Udover regler om fordeling af beskatningsretten indeholder overenskomsten som før nævnt bestemmelser om, hvordan dobbeltbeskatning lempes, den såkaldte metodebestemmelse. Metodebestemmelsen er nødvendig, fordi dobbeltbeskatningsoverenskomsten ikke i sig selv forhindrer bopælsstaten i at medregne den udenlandske indkomst i sit beskatningsgrundlag. Dobbeltbeskatningen ophæves først »efterfølgende«.

Lempelsesmetoden i den nye dobbeltbeskatningsoverenskomst er ordinær credit. For Danmarks vedkommende indebærer dette, at hvis en person eller et selskab hjemmehørende i Danmark modtager indkomst fra en kilde i Israel, og Israel efter overenskomsten har ret til at beskatte denne indkomst, vil Danmark skulle nedsætte sin skat af indkomsten med den skat, der er betalt i Israel. Nedsættelsen kan dog ikke overstige den danske skat af den pågældende indkomst. Samme lempelsesmetode anvendes i de interne danske lempelsesregler, jf. ligningslovens § 33. Det bemærkes dog, at danske selskaber som ovenfor nævnt er omfattet af et territorialbeskatningsprincip for så vidt angår faste driftssteder og fast ejendom i udlandet.

Endvidere indeholder dobbeltbeskatningsoverenskomsten bestemmelser om administrativ bistand gennem udveksling af oplysninger (artikel 24). Efter bestemmelserne i denne artikel skal de danske skattemyndigheder indhente oplysninger hos personer eller selskaber m.v. her i landet til brug for de israelske skattemyndigheder. Indhentning af oplysninger sker efter reglerne i skattekontrolloven. Tilsvarende skal skattemyndighederne i Israel indhente oplysninger til de dan-

ske myndigheder, som så kan anvende disse oplysninger ved skatteligningen her i landet.

Endelig indeholder overenskomsten bestemmelser om ikke-diskriminering, bestemmelser om løsning af tvivls-spørgsmål, bestemmelser om inddrivelse af skattekrav, bestemmelser om diplomater samt bestemmelser om ikrafttrædelse og opsigelse af overenskomsten.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten følger i vidt omfang den model, som er udarbejdet i OECD-regi (OECD-modellen), og som også ligger til grund for det danske forhandlingsoplæg. OECD-modellen er dog på ingen måde bindende for kontraherende stater. I praksis ses mange afvigelser fra modellen, og en dobbeltbeskatningsoverenskomst må nødvendigvis være et kompromis mellem to landes synspunkter.

2. Økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Der er ikke holdepunkter for at skønne over størrelsen af de provenumæssige konsekvenser, men de skønnes at være begrænsede. Overgangen fra anvendelse af exemption til anvendelse af credit som generel lempelsesmetode vil fjerne potentielle muligheder for utilsigtet anvendelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten og dermed utilsigtet provenutab.

3. Administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget skønnes at medføre merudgifter i størrelsesordenen 100.000 kr. til systemtilretning.

4. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Formålet med dobbeltbeskatningsoverenskomsten er at fjerne de hindringer, som dobbeltbeskatningen kan medføre for udviklingen af de økonomiske relationer mellem de to stater. Foretagender og personer i den ene stat får herved bedre skattemæssige betingelser for investering, etablering eller arbejde i den anden stat både som følge af, at dobbeltbeskatning undgås, og som følge af større klarhed om skattemæssige konsekvenser af økonomiske dispositioner.

5. Administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser.

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Sammenfattende skema.

Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Begrænsede provenumæssige konsekvenser	Begrænsede provenumæssige konsekvenser
Administrative konsekvenser for det offentlige	Ingen	Merudgifter i størrelsesordenen 100.000 kr. til systemtilretning.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Dobbeltbeskatningsoverenskomsten skaber klarhed over de skattemæssige konsekvenser af økonomiske dispositioner	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Efter lovforslagets § 1 bemyndiges regeringen til at tiltræde dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem

Danmark og Israel. Overenskomsten er optaget som bilag 1 til lovforslaget, og dens bestemmelser gennemgås nedenfor. Regeringen vil efter lovens vedtagelse kunne gennemføre overenskomstens bestemmelser i Danmark, når dens betingelser herfor er opfyldt.

Disse betingelser er, at de to staters regeringer skal underrette hinanden, når de forfatningsmæssige betingelser for overenskomstens ikrafttræden er opfyldt. Dette vil for Danmarks vedkommende sige, at dette lovforslag er endeligt vedtaget og stadfæstet.

Overenskomsten træder i kraft, når begge lande har givet underretning, og den finder anvendelse fra og med det næstfølgende indkomstår, jf. overenskomstens artikel 29. Overenskomsten vil således tidligst kunne finde anvendelse for indkomstår, der påbegyndes fra og med 1. januar 2010. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten vil herefter være en del af de to landes skattelovgivning.

Når den nye dobbeltbeskatningsoverenskomst træder i kraft, ophæves den eksisterende dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst fra 1966. Bestemmelserne i den gamle overenskomst ophører med at have virkning fra det tidspunkt, hvor den nye overenskomst får virkning.

De enkelte artikler i den nye dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst har følgende bestemmelser:

Artikel 1. Personer omfattet af overenskomsten.

Overenskomsten omfatter fysiske eller juridiske personer, der er hjemmehørende (d.v.s. fuldt skattepligtige) i en eller begge stater. Typisk vil situationen være den, at en person er fuldt skattepligtig til den ene stat (bopælsstaten) og begrænset skattepligtig til den anden stat af indkomster fra denne (kildestaten).

Artikel 2. Skatter omfattet af overenskomsten.

Artiklen opregner de skatter, der er omfattet af overenskomsten. Alle danske indkomstskatter er omfattet, uanset om skatterne pålignes af staten eller kommunerne.

Overenskomsten omfatter desuden alle skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter overenskomstens underskrivelse pålignes som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter. Denne bestemmelse er en særdeles praktisk foranstaltning, idet en dobbeltbeskatningsoverenskomst typisk vil være gældende i ganske mange år. Valgte man blot at opregne de skatter, der er gældende på tidspunktet for overenskomstens indgåelse, ville en sådan liste hurtigt kunne være forældet.

Artikel 3. Almindelige definitioner.

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle begreber, der anvendes i overenskomsten, og som overalt i overenskomsten har den anførte betydning. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da skatteområdet er et selvstyrearliggende for disse dele af riget.

Udtrykket *person* omfatter en fysisk person og et selskab samt enhver anden sammenslutning af personer,

mens udtrykket *selskab* omfatter enhver sammenslutning af personer, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person. Artiklen definerer endvidere *udtrykkene foretagende i en kontraherende stat, international trafik, kompetent myndighed, statsborger og erhvervsvirksomhed*.

Videre fastsættes i stk. 2, at medmindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, som ikke er defineret i overenskomsten, have den betydning, som de har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende overenskomsten.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være hjemmehørende i en af de to stater. Udtrykket *en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat*, betyder efter stk. 1 en person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende stat på grund af bopæl, hjemsted, ledelsens sæde eller ethvert andet lignede kriterium. Udtrykket omfatter også den pågældende stat som sådan og dertil hørende politiske underafdelinger og lokale myndigheder.

Det er i stk. 2 præciseret, at en juridisk person, som er hjemmehørende i en af de to stater efter denne stats lovgivning, og som generelt er fritaget for beskatning, skal anses for at være omfattet af overenskomsten. Herved sikres det, at der ikke vil kunne rejses tvivl om, hvorvidt eksempelvis danske pensionskasser er »personer« i dobbeltbeskatningsoverenskomstens forstand.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter disses interne lovgivning (»dobbelt domicil«), og stk. 3 og stk. 4 opstiller en række kriterier for løsning af dette problem. Det er nødvendigt at fastslå, i hvilken stat den pågældende person *i overenskomstens forstand* i en sådan situation er hjemmehørende, den såkaldte bopælsstat, idet dette er afgørende for beskatningsrettens fordeling mellem de to stater (bopælsstaten og kildestaten). En person kan i overenskomstens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a)-d). Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de står anført i overenskomsten. For selskaber anvendes bestemmelsen i stk. 4. Et selskab, som er fuldt skattepligtigt i begge stater, anses for at være hjemmehørende i den stat, hvor selskabets virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 5. Fast driftssted.

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan beskaffenhed, at den skal anses for at udgøre et *fast driftssted*. Er der tale om fast driftssted, vil kildestaten kunne beskatte den fortjeneste, som foretagendet

opnår gennem det faste driftssted. Ellers er hovedreglen, at fortjeneste erhvervet af et foretagende ved erhvervsvirksomhed i den anden stat kun kan beskattes i bopælsstaten, jf. artikel 7.

Udtrykket »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller et andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

Bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde eller en installation, en borerig eller et skib, der anvendes ved efterforskning af naturforekomster – men ikke ved udvinding af naturforekomster – udgør efter stk. 3 dog kun et fast driftssted, hvis arbejdet strækker sig over mere end 12 måneder. Det er ikke muligt for forbundne foretagender at omgå dette ved at arrangere sig sådan, at det ene foretagende arbejder i f. eks. otte måneder, hvorefter det andet foretagende fortsætter arbejdet de følgende otte måneder. I sådanne tilfælde lægges perioderne sammen.

OECD-modellen indeholder ikke bestemmelser om en sådan 12-månedersfrist ved efterforskning af naturforekomster, men kun ved bygge- og anlægsarbejder, og en sådan bestemmelse findes i den eksisterende dobbeltbeskatningsoverenskomst da også kun for sådanne arbejder.

Bygge- og anlægsarbejder udgør efter de interne danske regler et fast driftssted fra første dag. Det samme gælder virksomhed i forbindelse med efterforskning (og udvinding) af kulbrinter. 12-månedersfristen er et gensidigt afkald på beskatning i kildestaten af indkomst ved bygge- og anlægsarbejder af en begrænset varighed og tilsvarende ved efterforskning af naturforekomster (men som nævnt ikke udvinding). Sådan indkomst kan herefter kun beskattes i bopælsstaten.

Stk. 4 fastslår, at opretholdelse af forskellige hjælpefunktioner ikke i sig selv udgør et fast driftssted, mens stk. 5 og stk. 6 omhandler spørgsmålet om virksomhed udøvet gennem en agent i kildestaten. Princippet er, at virksomhed udøvet gennem en uafhængig repræsentant ikke udgør et fast driftssted, mens der vil foreligge fast driftssted, hvis repræsentanten har fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn. Der vil dog ikke foreligge fast driftssted, hvis repræsentantens virksomhed er begrænset til indkøb af varer for foretagendet.

Salgsvirksomhed udelukkende i form af fjernsalg gennem en repræsentant, som ikke er ansat som lønmodtager hos fuldmagtsgiveren, men som har fuldmagt til at forpligte denne, medfører efter de danske skatteregler ikke, at fuldmagtsgiveren får fast driftssted i Danmark. En sådan sælger i Danmark vil efter overenskomsten

udgøre et fast driftssted for en israelsk fuldmagtsgiver, men Danmark udnytter efter sin interne lovgivning ikke denne beskatningsret.

Endelig fastslås i stk. 7, at det forhold, at et moderselskab i den ene stat har et datterselskab i den anden, ikke i sig selv skal medføre, at det ene selskab anses for et fast driftssted af det andet.

Artikel 6. Indkomst af fast ejendom.

Artiklen bestemmer, at indkomst af fast ejendom altid kan beskattes i den stat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Artikel 7. Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed.

Stk. 1 fastslår den hovedregel, at fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun kan beskattes i bopælsstaten, medmindre virksomheden udøves gennem et fast driftssted i kildestaten. Er dette tilfældet, kan kildestaten beskatte den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted.

Stk. 2-6 indeholder bestemmelser om opgørelsen af den skattepligtige indkomst i et fast driftssted. Stk. 7 fastslår, hvis en fortjeneste omfatter indkomster, der er særskilt omhandlet i andre artikler, skal de pågældende indkomster behandles efter bestemmelserne i disse artikler.

Artikel 8. Fortjeneste ved international trafik.

Fortjeneste erhvervet ved drift af skibe eller fly i international trafik, kan efter stk. 1 kun beskattes i den stat, hvor den virkelige ledelse for rederiet eller luftfartsselskabet har sit sæde. Hvis den virkelige ledelse for et rederi har sit sæde om bord på et skib eller en båd, anses ledelsen efter stk. 2 for at have sit sæde i den stat, hvor skibets hjemhavn er beliggende, eller i mangel heraf i den stat, hvor rederen er hjemmehørende.

Efter stk. 3 anses fortjeneste ved udleje af skibe med besætning (time-charter eller voyage-charter) for omfattet af bestemmelserne. Det samme gælder fortjeneste ved udleje af skibe uden besætning (bare-boat), hvis lejeindtægten har nær tilknytning til fortjeneste ved drift af skibe eller fly i international trafik, dvs. er en del af den almindelige rederivirksomhed eller luftfartsvirksomhed.

Fortjeneste ved brug, rådighedsstillelse eller udleje af containere, som anvendes til transport af varer i international trafik, kan efter stk. 4 kun beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Efter stk. 5 gælder det foregående også, når rederier eller luftfartsselskaber deltager i en pool, et foretningsskabsfællesskab eller en international driftsorganisation.

Endelig findes i stk. 6 en bestemmelse om foretningsskabskonsortier, som består af foretagender i forskellige lan-

de, og som driver skibe eller fly i international trafik. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på den del af fortjenesten, som svarer til den andel i konsortiet, som ejes af et foretagende i en kontraherende stat. Bestemmelsen tager sigte på de særlige forhold omkring SAS.

Artikel 9. Forbundne foretagender.

Artiklen knæsætter det såkaldte »arm's length«-princip for transaktioner mellem forbundne foretagender. Herved forstås, at hvis forbundne foretagender som f.eks. et moderselskab i den ene stat og et datterselskab i den anden handler med hinanden på andre vilkår end de, der ville gælde i et frit marked, kan de to stater foretage en regulering af indkomsten og dermed af beskatningsgrundlaget, således at indkomsten fastsættes, som den ville have været, hvis selskaberne havde handlet på almindelige markedsmæssige vilkår.

Artikel 10. Udbytte.

Udbytter kan efter bestemmelserne i stk. 1 beskattes i modtagerens bopælsstat. Udbytterne kan efter stk. 2 også beskattes i kildestaten, men hvis den retmæssige ejer af udbytterne er hjemmehørende i den anden stat, gælder der en række begrænsninger i kildestatens beskatningsret.

Kildestaten kan således ikke beskatte udbyttet, hvis den retmæssige ejer er et selskab (bortset fra et interessentskab), som i en uafbrudt periode på mindst et år ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det udloddende selskab, og udbyttet udloddes inden for denne periode. Kildestaten kan heller ikke beskatte udbyttet, hvis den retmæssige ejer er den anden stat eller dennes centralbank eller en offentlig myndighed eller institution i denne anden stat (herunder en offentligt ejet finansiel institution). Endelig er kildestaten afskåret fra at beskatte udbyttet, hvis den retmæssige ejer er en pensionskasse.

I alle andre tilfælde kan kildestaten beskatte udbyttet med 10 pct.

Efter den gældende dobbeltbeskatningsoverenskomst kan Danmark beskatte udbytter med 5 pct., hvis et israelsk selskab behersker mindst 50 pct. af stemmerne i det udbytteudloddende selskab. I andre tilfælde kan Danmark beskatte udbytter med 15 pct. Israel kan derimod i alle tilfælde beskatte udbytter udloddet til en modtager i Danmark med 25 pct.

Udtrykket »udbytte« er defineret i stk. 3. Hvis udbytter indgår i indkomsten i et fast driftssted i kildestaten, og den aktiebesiddelse, der ligger til grund for udlodningen, har direkte forbindelse med det faste driftssted, skal sådanne udbytter efter stk. 4 beskattes som indkomst ved erhvervsmæssig virksomhed efter bestemmelserne i artikel 7.

En stat kan efter bestemmelserne i stk. 5 ikke beskatte et selskab i den anden stat af udloddet eller ikke-udloddet fortjeneste under henvisning til, at den underliggende indkomst er indtjent i den førstnævnte stat. Dog kan en aktionær bosiddende i den førstnævnte stat naturligvis beskattes af sin del af udbyttet.

Artikel 11. Renter.

Renter kan efter stk. 1 beskattes i modtagerens bopælsstat. Renter kan efter stk. 2 dog også beskattes i kildestaten, men skatten må ikke overstige 5 pct. Efter den eksisterende overenskomst kan renter beskattes i bopælsstaten med 25 pct.

En modtager af renteindtægter kan i stedet for den nævnte beskatning på 5 pct. vælge at blive beskattet af renteindtægten efter reglerne i artikel 7, dvs. efter reglerne om beskatning af erhvervsindkomst. Forskellen er, at 5 pct.-skatten er en skat på renternes bruttobeløb uden fradrag, mens beskatningen efter artikel 7 er en skat på nettoindkomst.

Der gælder dog efter stk. 3 nogle yderligere begrænsninger på kildestatens beskatningsret. Kildestaten kan således ikke beskatte renter, som betales til en pensionskasse i den anden stat, og renter af erhvervsobligationer. Kildestaten kan heller ikke beskatte renter betalt til den anden stat eller dennes politiske underafdelinger eller lokale myndigheder, til den anden stats centralbank, eller renter af lån, som er garanteret eller sikret af en institution, som har til opgave at sikre eller finansiere internationale handelstransaktioner, og som fuldt ud ejes af den anden stat.

Danmark har kun i særlige tilfælde intern hjemmel til at beskatte renter, der betales til en udenlandsk långiver. Baggrunden herfor er en formodning om, at en udenlandsk långiver under alle omstændigheder vil beregne sig en rente på et vist niveau. Pålægger kildestaten en renteskat, vil långiveren indkalkulere denne i den rente, han vil forlange af låntageren, og nettoresultatet vil være et forhøjet renteniveau for kildestatens erhvervsliv.

Udtrykket »renter« defineres i stk. 4, mens stk. 5 gentager princippet fra artikel 10, stk. 4, således at renter af fordringer, der har direkte forbindelse med et fast driftssted, beskattes som erhvervsindkomst i det faste driftssted efter artikel 7.

Stk. 6 fastsætter regler for, hvornår renter anses for at hidrøre fra en kontraherende stat, mens stk. 7 gentager det »arm's length«-princip, der er indeholdt i artikel 9.

Artikel 12. Royalties.

Royalties kan efter stk. 1 kun beskattes i modtagerens bopælsstat. Efter den eksisterende overenskomst kan royalties beskattes i kildestaten med 10 pct.

Udtrykket »royalties« er defineret i stk. 2, mens stk. 3 er en parallel til bestemmelserne i artikel 10, stk. 4, og artikel 11, stk. 5, således at royalties, der har direkte forbindelse med et fast driftssted, beskattes som erhvervsindkomst i det faste driftssted efter artikel 7.

Stk. 4 gentager det »arm's length«-princip, der er indeholdt i artikel 9.

Artikel 13. Kapitalgevinster.

Efter stk. 1 og 2 kan fortjeneste ved afhændelse af fast ejendom eller af rørlig ejendom, som udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted - eller af det faste driftssted som sådant - beskattes i den stat, hvor ejendommen eller det faste driftssted er beliggende.

Fortjeneste ved afhændelse af skibe og fly, der anvendes i international trafik, eller af rørlig ejendom, som er knyttet til driften af sådanne skibe eller fly, kan efter stk. 3 kun beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde. Tilsvarende gælder efter stk. 4 fortjeneste ved afhændelse af containere, som anvendes til transport af varer i international trafik.

Fortjeneste ved afhændelse af aktier, hvis værdi for mere end 50 pct.'s vedkommende hidrører fra fast ejendom beliggende i den anden stat, kan efter stk. 5 beskattes i denne anden stat. Efter stk. 6 kan andre kapitalgevinster kun beskattes i bopælsstaten.

Videre indeholder stk. 7 en parallel til bestemmelsen i artikel 8, stk. 6, således at bestemmelserne for SAS's vedkommende kun finder anvendelse på den del af fortjenesten, der svarer til den andel af konsortiet, som ejes af den danske partner.

Endelig findes der i stk. 8 en bestemmelse, som regulerer beskatningen af kapitalgevinster efter flytning fra den ene stat til den anden. Hvis fraflytningsstaten i en sådan situation beskatter urealiserede kapitalgevinster på fraflytningstidspunktet, kan tilflytningsstaten ved senere afhændelse af de pågældende formuegoder kun beskatte de kapitalgevinster, der vedrører den periode, hvor den pågældende person har været hjemmehørende i tilflytningsstaten.

Artikel 14. Indkomst fra personligt arbejde i ansættelsesforhold.

Artiklen vedrører beskatning af lønindkomst. Udfører en person, der er hjemmehørende i den ene stat, lønarbejde i den anden stat, kan denne anden stat (kildestaten) beskatte denne lønindkomst, *medmindre* lønmodtageren ikke opholder sig i kildestaten i mere end 183 dage i en rullende 12-månedersperiode, og lønnen betales af eller for en arbejdsgiver, som ikke er hjemmehørende i kildestaten (»arbejdsstaten«), og lønnen ikke påhviler et fast driftssted, som en arbejdsgiver i bopælsstaten har i

kildestaten, jf. stk. 1 og stk. 2. Alle tre betingelser skal være opfyldt.

En arbejdstager, som er hjemmehørende i Danmark, og som af en dansk arbejdsgiver udsendes til arbejde i Israel i op til 183 dage i en 12-månedersperiode, vil således kun blive beskattet i Danmark af sin lønindkomst optjent i Israel, når denne er betalt af den danske arbejdsgiver. Udbetales lønnen af et fast driftssted, som den danske arbejdsgiver har i Israel, kan lønindkomsten også beskattes i Israel.

Efter stk. 3 kan lønindkomst ved arbejde om bord på skibe og fly i international trafik beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 15. Bestyrelses honorarer.

Bestyrelses honorarer kan beskattes i kildestaten.

Artikel 16. Kunstnere og sportsfolk.

Kunstnere og sportsfolk kan efter stk. 1 beskattes i den stat, hvor de udøver deres virksomhed. Dette gælder også, når vederlaget tilfalder en anden end kunstneren eller sportsudøveren selv, jf. stk. 2. Dette vil typisk være et selskab.

Disse bestemmelser gælder dog ikke, hvis indkomsten er erhvervet i forbindelse med et besøg i den anden stat, når besøget væsentligt er støttet af offentlige midler fra den ene stat eller dem begge.

Danmark har ikke intern hjemmel til at beskatte israelske kunstnere på optræden i Danmark, med mindre opholdet eller arbejdet er af en sådan karakter, at der bliver tale om skattepligt efter de almindelige regler.

Artikel 17. Pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger.

Sociale ydelser, f.eks. sociale pensioner, kan efter stk. 1 beskattes i kildestaten. Det samme gælder andre former for offentlige ydelser.

Private pensioner og lignende vederlag kan efter stk. 2 som udgangspunkt kun beskattes i bopælsstaten. Dette gælder, hvad enten de pågældende pensioner eller vederlag har forbindelse med tidligere ansættelsesforhold eller ej. Dog gælder, at sådanne pensioner og vederlag også kan beskattes i kildestaten, hvis kildestaten i opsparingsfasen har givet fradrag for indbetalinger til pensionsordningen eller givet bortseelsesret for arbejdsgivers indbetaling af pensionsbidrag.

Det fastsættes i stk. 3, hvornår en pensionsbetaling skal anses for at hidrøre fra en af de to stater.

Efter den gældende dobbeltbeskatningsoverenskomst kan pensioner kun beskattes i bopælsstaten.

Det er dansk forhandlingspolitik at opnå kildestatsbeskatning for pensioner. Baggrunden er for de sociale

pensioners vedkommende, at disse er fastsat på et sådant niveau, at de kan rumme en almindelig dansk beskatning («bruttificering»). Beskatter bopælsstaten sociale pensioner med en meget lav sats – eller slet ikke – uden at der sker beskatning i kildestaten, vil dette medføre et nettopensionsbeløb langt ud over det tilsigtede.

For de private pensioners vedkommende er baggrunden, at Danmark gennem en mangeårig opsparingsfase har båret et skattefradrag for indbetalingerne. Dette bør modsvares af dansk beskatning af udbetalingerne, uanset om pensionsbeløbene udbetales til pensionister i Danmark eller i udlandet.

Efter den gældende dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst kan pensioner som nævnt kun beskattes i bopælsstaten. Hvis det danske skatteniveau er højere end det israelske, vil anvendelse af den nye dobbeltbeskatningsoverenskomst indebære, at personer i Israel, som i øjeblikket modtager dansk pensionsbetalinger, der hidtil kun har kunnet beskattes i Israel, vil blive ringere stillet. Det samme kan være tilfældet for modtagere af andre offentlige ydelser fra Danmark end sociale pensioner.

Det er derfor fastsat i lovforslagets § 2, at personer, som den 9. september 2009 (datoen for undertegnelsen af den nye dobbeltbeskatningsoverenskomst) var hjemmehørende i Israel, og som på dette tidspunkt modtog pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger, som efter artikel 17 i den nye overenskomst kan beskattes i Danmark, men som efter artikel 17 eller artikel 21 i den gamle overenskomst kun kunne beskattes i Israel, ikke får ændret deres vilkår.

Hvis en sådan person på den nævnte dato modtog pensioner m.v., som kun kunne beskattes i Israel, vil Danmark fortsat undlade at beskatte de pågældende beløb. Personer, som efter undertegnelsen af den nye overenskomst begynder at modtage ydelser som nævnt i den nye overenskomsts artikel 18, vil blive beskattet efter de nye regler.

Hvis en person, som er omfattet af denne fritagelsesbestemmelse, ophører med at være hjemmehørende i Israel eller ophører med at modtage de nævnte ydelser, bortfalder fritagelsen én gang for alle, medmindre retten til den pågældende ydelse afløses af retten til en anden ydelse i umiddelbar forlængelse heraf. Der tænkes her især på den situation, at en udbetaling af dansk førtidspension eller anden ydelse ophører på grund af overgang til folkepension.

Artikel 18. Offentligt hverv.

Vederlag til offentligt ansatte beskattes efter stk. 1 som hovedregel kun i den udbetalende stat (kildestaten), men i den anden stat (bopælsstaten) hvis arbejdet er udført

dér og modtageren enten er statsborger i denne stat eller ikke er blevet hjemmehørende i bopælsstaten alene for at påtage sig det pågældende hverv. Bestemmelsen har stort set udelukkende betydning for ambassadepersonale o.l.

Tjenestemandspensioner kan som hovedregel kun beskattes i kildestaten, jf. stk. 2. Dog kan de kun beskattes i bopælsstaten, hvis modtageren er hjemmehørende i og statsborger i denne stat.

Er der tale om vederlag i forbindelse med udøvelse af erhvervsvirksomhed, anvendes bestemmelserne i artiklerne 14-17, jf. stk. 3.

Artikel 19. Studerende.

Stipendier o.l. til studerende og erhvervspraktikanter fra den anden kontraherende stat beskattes ikke i opholdsstaten, forudsat at sådanne stipendier o.l. hidrører fra kilder uden for opholdsstaten.

Artikel 20. Anden indkomst.

Indkomster, der ikke er specifikt omhandlet andre steder i overenskomsten, kan kun beskattes i bopælsstaten, undtagen når indkomsten erhverves af et fast driftssted i den anden stat.

Artikel 21. Ophævelse af dobbeltbeskatning.

Artikel 21 indeholder den såkaldte *metodebestemmelse*, d.v.s. den fremgangsmåde der skal anvendes, når der konstateres tilfælde af dobbeltbeskatning.

Danmark anvender credit-metoden som lempelsesmetode, jf. stk. 1. Hvis en person eller et selskab m.v., som er hjemmehørende i Danmark, modtager en indkomst fra en israelsk kilde, og Israel også kan beskatte denne indkomst, skal Danmark give nedslag med det mindste af to beløb, nemlig enten den skat, der er betalt i Israel, eller den del af den danske skat, der falder på den israelske indkomst. Samme lempelsesmetode anvendes i de interne danske regler, jf. ligningslovens § 33.

Hvis en person i Danmark modtager indkomst, som efter overenskomsten kun kan beskattes i Israel, anvendes *exemption med progressionsforbehold*. Dette betyder, at den danske skat nedsættes med det beløb, der forholdsmæssigt falder på den udenlandske indkomst. Lempelsen er således uafhængig af størrelsen af den israelske skat. Imidlertid indgår indkomsten i det danske beskatningsgrundlag og får således progressionsvirkning for beskatningen som helhed - heraf udtrykket »progressionsforbehold«. Samme lempelsesmetode anvendes ved lempelse for udenlandsk lønindkomst efter ligningslovens § 33A.

Israel anvender ligeledes credit som lempelsesmetode.

Artikel 22. Ikke-diskriminering.

Efter artiklens bestemmelser må de to stater ikke diskriminere hinandens statsborgere i skattemæssig henseende. Dette gælder både for fysiske og for juridiske personer. Reglen gælder også for personer, der ikke er hjemmehørende i en af de to stater. En stat er dog ikke forpligtet til at give personer, som er hjemmehørende i den anden stat, de samme personlige skattemæssige fordele som følge af forsørgerpligt el. lign., som måtte blive indrømmet til en person, der er hjemmehørende i den pågældende stat.

Ikke-diskriminationsbestemmelsen gælder i forhold til de skatter, der er omfattet af overenskomsten.

Artikel 23. Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler.

Artiklen foreskriver den fremgangsmåde, der skal anvendes, hvis en person, som er hjemmehørende i en af de to stater, mener sig udsat for en beskatning, som er i strid med overenskomsten. Det er herunder fastsat, at de kompetente myndigheder i de to stater ved gensidig aftale skal søge at løse de vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til anvendelsen af overenskomsten.

Overenskomsten pålægger imidlertid ikke umiddelbart de to staters kompetente myndigheder nogen pligt til at blive enige, men i praksis når myndighederne i de fleste tilfælde frem til en løsning, som er acceptabel for alle parter.

OECD-modellens artikel om gensidige aftaler indeholder i sin seneste udgave, som er fra 2008, en bestemmelse om voldgift i de tilfælde, hvor de kompetente myndigheder ikke kan nå til enighed. Voldgift er alene en alternativ valgmulighed for den berørte person, idet der ikke kan indledes en voldgiftsprocedure om spørgsmål, som allerede er afgjort af en domstol eller administrativ klageinstans i en af de to stater. Det overlades til de to staters kompetente myndigheder ved gensidig aftale at fastsætte regler for, hvordan voldgiftsproceduren skal gennemføres i praksis. Bestemmelsen er i modellen suppleret med en note om, at ikke alle stater ønsker at anvende sådanne bestemmelser eller måske ikke ønsker at anvende dem generelt.

Den nye dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst medtager efter israelsk ønske OECD-modellens voldgiftsbestemmelser i disses fulde udstrækning (stk. 5). Danmark har dog ikke intern lovhjemmel til at sætte en sådan voldgiftsprocedure i værk, og Danmark har ikke aktuelle planer om at ændre sin lovgivning, således at det gøres muligt at træffe endelige afgørelser ved voldgiftskendelser i stedet for ved dom.

Der er derfor i stk. 6 aftalt en såkaldt mestbegunstigelsesklausul. Denne går ud på, at voldgiftbestemmel-

serne først får virkning på det tidspunkt, hvor tilsvarende bestemmelser i en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og et tredjeland får virkning.

Dette indebærer i praksis, at voldgiftsproceduren ikke i øjeblikket vil kunne anvendes. Skulle den danske lovgivning senere blive ændret, således at voldgift bliver mulig, og skulle Danmark herefter indgå en dobbeltbeskatningsoverenskomst med en voldgiftsbestemmelse med et tredjeland, vil voldgiftsbestemmelserne i den dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst automatisk blive aktiveret.

Det kan tilføjes, at en tilsvarende voldgiftsbestemmelse – og en tilsvarende mestbegunstigelsesklausul – findes i den nye protokol til den dansk-schweiziske dobbeltbeskatningsoverenskomst, jf. det lovforslag, der er fremsat herom.

Artikel 24. Udveksling af oplysninger.

Artiklen pålægger generelt de to staters kompetente myndigheder at udveksle oplysninger, som kan forudses at være af betydning for, at overenskomstens bestemmelser eller de to staters interne skattelovgivning kan føres ud i livet, d.v.s. at skatteligningen kan foretages korrekt. Pligten til at udveksle oplysninger gælder for de skatter, der er omfattet af overenskomsten, for så vidt som beskatningen ikke vil være i strid med overenskomstens regler. Der skal således udveksles oplysninger til brug ved påligningen af såvel statslige som kommunale indkomstskatter i Danmark og tilsvarende ved påligningen af de skatter, der eksisterer i Israel.

Det er ikke nogen betingelse for udvekslingen af oplysninger, at den pågældende person er hjemmehørende i Danmark eller Israel. Hvis Danmark fra et tredjeland modtager oplysninger, som kunne være af betydning for Israel, kan Danmark således videregive de pågældende oplysninger, selvom vedkommende person evt. hverken er hjemmehørende i Danmark eller i Israel. Tilsvarende kan Israel videregive oplysninger til Danmark.

En stat er dog ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller udføre forvaltningsakter, som strider mod denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis, eller som vil røbe forretningshemmeligheder eller stride mod almene interesser.

Imidlertid kan en stat ikke afslå at indhente og udveksle oplysninger med den begrundelse, at denne stat ikke selv har brug for oplysningerne. Man kan heller ikke afslå at indhente oplysninger alene med den begrundelse, at oplysningerne skal indhentes i en bank. Bestemmelsen respekterer således ikke nogen form for bankhemmelighed.

Udvekslede oplysninger skal behandles som fortrolige på samme måde som de oplysninger, som en skattemyndighed indhenter til sit eget brug.

Artikel 25. Bistand ved inddrivelse af skatter.

Efter bestemmelserne, som er ganske detaljerede, skal de to stater yde hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Hvis den ene stat har et skattekrav mod en person, der er hjemmehørende i den anden stat, skal denne anden stat bistå ved inddrivelse af kravet.

Artiklen er relativt ny i OECD-modellen, og som for voldgiftsbestemmelsernes vedkommende, jf. artikel 23, er artiklen i modellen suppleret med en note om, at ikke alle stater ønsker at anvende sådanne bestemmelser eller måske ikke ønsker at anvende dem generelt.

Fra dansk side ønsker man i størst mulig grad at samarbejde med andre lande om f. eks. inddrivelse af skattekrav, men man var fra israelsk side ikke umiddelbart i stand til at imødekomme dette ønske. Derfor valgte man samme løsning som for voldgiftsbestemmelsernes vedkommende, nemlig en mestbegunstigelsesklausul. Denne har dog omvendt fortegn, således at inddrivelsesbestemmelserne i den dansk-israelske dobbeltbeskatningsoverenskomst finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor en tilsvarende bestemmelse i en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Israel og et tredjeland finder anvendelse.

Artikel 26. Diplomater m.v.

Overenskomsten berører ikke skattemæssige begunstigelser for diplomater. Artiklen begrænses i sit indhold af folkeretten på dette område.

Artikel 27. Begrænsning af aftalefordele.

Efter bestemmelserne kan man ikke opnå lempelser efter overenskomsten, hvis hovedformålet eller et af hovedformålene med en transaktion eller en handling var at opnå fordele under overenskomsten. Det præciseres yderligere, at overenskomsten ikke er til hinder for anvendelse af staternes interne lovgivning vedrørende skatteunddragelse og skatteundgåelse.

Artikel 28. Territoriel udvidelse.

Artiklen gør det muligt at udvide overenskomsten eller dele deraf til også at omfatte Grønland og/eller Færøerne.

Artikel 29. Ikrafttræden.

De to staters regeringer skal underrette hinanden, når de forfatningsmæssige betingelser for overenskomstens ikrafttræden er opfyldt. Dette vil for Danmarks vedkommende sige, at lovforslag er endeligt vedtaget og stadfæstet. Overenskomsten træder i kraft på datoen for den

sidste af disse underretninger, og den finder anvendelse på indkomstår, der påbegyndes fra og med det næstfølgende år. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten vil herefter være en del af de to landes skattelovgivning.

Samtidig ophører den eksisterende dobbeltbeskatningsoverenskomst af 27. juni 1966 med at have virkning.

Artikel 30. Opsigelse.

Overenskomsten har virkning på ubestemt tid, men den kan efter fem år opsiges med et varsel på seks måneder til udgangen af et kalenderår.

Til § 2

Det foreslås, at personer, som den 9. september 2009 (datoen for undertegnelsen af overenskomsten) var hjemmehørende i Israel, og som på dette tidspunkt modtog pensioner, sociale ydelser og lignende betalinger, som efter artikel 17 i den nye overenskomst kan beskattes i Danmark, men som efter artikel 17 eller artikel 21 i den gamle overenskomst kun kunne beskattes i Israel, fritages for beskatning i Danmark af de pågældende ydelser.

Det foreslås videre, at denne fritagelse bortfalder én gang for alle, hvis den pågældende ophører med at være hjemmehørende i Israel, eller de pågældende betalinger ophører.

Hvis en person, der er omfattet af fritagelsesbestemmelserne, bliver hjemmehørende i Danmark eller i et tredjeland, og den pågældende senere vender tilbage til Israel, vil reglerne i den nye overenskomst være gældende. Det samme vil gælde, hvis en person, som er omfattet af fritagelsesbestemmelserne, modtager en ydelse som nævnt i artikel 17 og denne ydelse ophører, medmindre retten til den pågældende ydelse afløses af retten til en anden ydelse i umiddelbar forlængelse heraf. Der tænkes her især på den situation, at en udbetaling af dansk førtidspension eller anden ydelse ophører på grund af overgang til folkepension.

Hvis den pågældende derimod senere modtager en ny ydelse, vil denne blive beskattet efter de nye regler.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. december 2009.

Til § 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, da skattemrådet hører under selvstyreordningerne for disse dele af riget.